

EDITORIÁL

Pápež František vo svojom rozsiahlom rozhovore spred necelých dvoch mesiacov, ktorý vzápätí zarezonoval celým svetom, predstavuje Cirkev ako Matku a Pastierku, a za prioritu pokladá jej rast v láske a pokore.

Páter Antonio Spadaro, šéfredaktor jezuitského časopisu La Civiltà Cattolica, opísal svoj vyše šesťhodinový dialóg so Svätým Otcom tak autenticky, že každý čitateľ je doň doslova vtiahnutý a akoby prizvaný participovať.

„Boh je v živote každého človeka, Boh existuje v živote každého“, hovorí pápež a pokračuje: „i keď je jeho život katastrofou, i keď je zničený nerestami, drogami, alebo čimkoľvek iným, Boh v jeho živote je. Dá sa nájsť a je nevyhnutné hľadať ho v každom ľudskom živote. I keď je preplnený trnám a kúkolom, vždy je tam priestor, v ktorom môže dobré semeno vzísť. Je potrebné Bohu dôverovať.“

Tieto blahoslenné slová znamenajú spúšťať siete kráľovstva bez triedenia ľudí, nevyhadzovať tých, ktorí ešte neboli pozvaní... pretože, „Boh je väčší než hriech“. Pápež je presvedčený, že to, čo cirkev dnes najviac potrebuje, je schopnosť liečiť rany a dokázať ísť za tými, ktorí do nej neprichádzajú, či od nej odišli, alebo za ľahostajnými; prvá reforma cirkvi sa musí týkať postoja: „Služobníci evanjelia musia byť ľuďmi schopnými zahriať ľudské srdce, putovať s ľuďmi nocou, musia byť schopní viesť dialóg a taktiež zostúpiť s nimi do ich temnôt, do ich tmy bez toho, aby sa stratili. Boží ľud chce pastierov, a nie funkcionárov, či štátnych klerikálov.“

Cirkev je povolaná ohlasovať Božie kráľovstvo a zobúdzat Ducha Božieho v ľuďoch. Pápež ukazuje, že usilovať o to je možné jedine šírením lásky, liečením rán, blízkosťou a spriaznenosťou. Poukazuje na obrovský potenciál Cirkvi, na skutočnosť, ku ktorej dospel John McKenzie vo svojej knihe Moc v cirkvi: „Naším záverom musí byť nové uniknutie do pravdy, že Cirkev nemá žiadnu moc okrem moci Božej a že Boh nám zjavil, že touto silou je láska.“

Svojím príkladom v časti rozhovoru, v ktorej sa pápež zamýšľa o svojej duchovnej identite jezuitu v súvislosti so službou Cirkvi a úradom autority, vykresľuje cestu: „... Znamená to robiť každodenné maličkosti s veľkým srdcom otvoreným voči Bohu a bližným. Znamená to hodnotiť malé veci v rámci veľkých horizontov, horizontov Božieho kráľovstva.“ Hovorí o múdrosti rozlišovania a o veľkodušnosti, ktorá človeku umožňuje zo svojej pozície vždy vidieť horizont. Diskutuje o omyloch a o neistote, ktorá je súčasťou každého pravého rozlišovania a podnecuje k pokore: „Ak má niekto odpovede na všetky otázky – to je dôkazom toho, že Boh nie je s ním.“

Platí to aj pre vedu a filozofiu, ktorá by chcela pravdu často dosiahnuť vo svojej pýche, vedomá si svojej múdrosti. „Ak túžime po stretnutí s Bohom, chceli by sme ho ihneď nejakou empirickou metódou konštatovať. Ale takto sa s Bohom stretnúť nedá! Skôr sa dá nájsť v jemnom svánku, ako ho stretol prorok Eliáš. Zmysly, ktorými rozpoznáme Boha, nazýval svätý Ignác duchovnými zmyslami,“ objasňuje pápež. Nenahraditeľnosť rozumu a vedy je v tom, že tieto zmysly dopĺňajú a spolu s nimi vytvárajú harmonickú jednotu odhaľujúcu dielo Stvoriteľa a smerujúcu k stretnutiu s Ním.

„Náš život ... je putovať, konať, hľadať, uvidieť... Musíme vstúpiť do dobrodružstva hľadať stretnutie, a nechať sa hľadať a stretnúť Bohom.“

Pápež František hovorí rečou, ktorej rozumie každý. Prihovára sa otvorenosťou srdca, z ktorej k nám preniká pokora a láska.

Mária Hajduková